

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 30.09.1960, sp. zn. 4 Cz 101/60, ECLI:CZ:NS:1960:4.CZ.101.1960.1

Číslo: 16/1961

Právní věta: Postup podle § 12 zák. č. 71/1958 Sb. (projednání výše náhrady škody vedením podniku se závodním výborem odborového svazu a zaměstnancem) nutno zachovat jen v případech, kdy škoda byla způsobena podniku zaměstnancem při výkonu zaměstnání, a to porušením závazků z pracovního poměru.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 30.09.1960

Spisová značka: 4 Cz 101/60

Číslo rozhodnutí: 16

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náhrada škody zaměstnancem, Odbory

Předpisy: 71/1958 Sb. § 12

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 16/1961 sb. rozh.

Postup podle § 12 zák. č. 71/1958 Sb. (projednání výše náhrady škody vedením podniku se závodním výborem odborového svazu a zaměstnancem) nutno zachovat jen v případech, kdy škoda byla způsobena podniku zaměstnancem při výkonu zaměstnání, a to porušením závazků z pracovního poměru.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 30. září 1960, 4 Cz 101/60).

Žalující podnik domáhal se proti žalovaným náhrady škody, která mu vznikla tím, že po skončení práce zavinili havárii nákladního auta, při níž bylo toto vozidlo poškozeno a jeho oprava si vyžádala nákladu ve výši žalované částky. Druhý žalovaný si totiž po skončení práce bez vědomí a povolení dopravního referenta vzal domů nákladní auto, poněvadž měl druhý den s tímto autem jet na služební cestu. Při jízdě domů dovolil, aby auto řídil první žalovaný, který rovněž nebyl ve službě, a za jehož řízení nákladní auto havarovalo.

Lidový soud pro Prahu-sever žalobu zamítl.

Krajský soud v Praze rozhodnutí soudu první stolice potvrdil.

Oba soudy, aniž by zjišťovaly, zda škoda vznikla při výkonu zaměstnání, žalobu zamítly z toho důvodu, že před podáním žaloby nebyla výše náhrady škody určena vedením podniku a po projednání se závodním výborem odborového svazu a zaměstnancem podle § 12 zák. č. 71/1958 Sb. a proto brání soudnímu projednání žaloby překážka ve smyslu § 57 odst. 1 písm. b) o. s. ř.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem, že rozhodnutím obou soudů byl porušen zákon.

Odůvodnění:

Podle § 2 odst. 1 zák. č. 71/1958 Sb. způsobí-li zaměstnanec při výkonu zaměstnání škodu z nedbalosti porušením závazku z pracovního poměru, odpovídá za ni podle tohoto zákona. Z ustanovení § 2 cit. zák. plyne, že se zákon vztahuje jen na takové škody, které zaměstnanec způsobil při výkonu zaměstnání a které jsou i porušením závazků z pracovního poměru (srov. stanovisko občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu č. 1 Ec 99/59, uveřejněné pod č. 1/1960 Sbírký rozhodnutí čs. soudů). Výkonem zaměstnání je podle důvodové zprávy k § 2 cit. zák. výkon práce, která svým druhem i zaměřením spadá do činnosti podniku. Musí jít tedy o plnění pracovních povinností pro podnik.

Pokud tedy žalovaní odváželi auto žalobce po skončení práce k domu, v němž bydlel druhý žalovaný jen proto, aby tento nemusel druhý den ráno při nástupu služební cesty jít pro auto do garáže podniku, aniž by k takovému postupu dal souhlas oprávněný zástupce podniku, šlo by o nedovolenou jízdu závodním autem mimo výkon zaměstnání a za škodu, kterou by žalovaní při této jízdě na autě způsobili, by odpovídali podle obecných ustanovení (§ § 337 a násl. obč. zák.) a nikoli podle zákona č. 71/1958 Sb.

Soudy vcházely z nesprávného právního názoru, že totiž je nutno výši náhrady škody určit podle § 12 cit. zák., kdykoli podnik požaduje náhradu škody na svém zaměstnanci a proto nezjišťovaly vůbec, zda jízda, při níž došlo k poškození auta, byla výkonem zaměstnání obou žalovaných pro žalobce. Tímto postupem porušily zákon v ustanovení § 2 odst. 1 a § 12 odst. 1 zák. č. 71/1958 Sb.